Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 45 Den 10 Nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet | Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. | 35 årg. 1918.

Hiskias bön.

2 Kon. 19: 14—20.

I minnas, huru Assyriens konung Salmaneser anföll Israels rike och erövrade det samt bortförde dess konung Hosea och dess folk till Assyrien. Assyrien hade blivit en asiatisk stormakt, en erövrare- och rövarestat, som inte längre kunde låta sina grannriken leva i fred och ro. Dess konung Sanherib vände sig mot det lilla judalandet och mot Jerusalem med en stor krigshär för att intaga det och för att bortföra dess konung Hiskia och dess folk i fångenskap.

I spetsen för Sanheribs här stod en storordig man vid namn Rab-Sake, som å sin herres vägnar fordrade, att Hiskia och Jerusalem skulle utan vidare giva sig. Han talade stora och stolta ord och smädade Herren, Israels Gud, och förklarade, att han kunde visst inte hjälpa dem mot den assyriske storkonungen, som lagt många land och folk under sig. Dessa fordringar överlämnade han skriftligen till Hiskias underhandlare.

I denna nöd vände Hiskia sig till Herren i himmelen. Han gick upp i Herrens hus och utbredde Sanheribs brev inför Herrens ansikte för att riktigt visa honom Sanheribs övermod och smädelser. Han åkallade Herren, Israels Gud, i en brinnande bön om hjälp och slutade med dessa

ord: "Men fräls oss nu, Herre vår Gud, ur Sanheribs hand, på det att alla riken på jorden må förnimma, att du, Herre, allena är Gud."

Men det var även en annan man i Juda, som i bön och åkallan trätt fram inför Israels Gud. Han icke blott framhöll för Herren den stora nöd och det trångmål, folk och land råkat i, utan han dröjde inför Herren, tills han fått svar av honom. Denne man var Jesaia, Amos son, den store profeten. När han fått svar av Herren, sände han bud till konung Hiskia och lät säga honom: Så säger Herren, Israels Gud: "Det varom du har bett angående Sanherib, konungen i Assyrien, det har jag hört."

Men till Jesaia hade Herren talat många tröstefulla ord om Jerusalem och dess invånare. Profeten uppträdde nu i staden och förkunnade å Herrens vägnar: "Från Jerusalem skall utgå en kvarleva, en räddad skara från Sions berg. Herrens nitälskan skall göra detta. Därför säger Herren så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma in i denna stad och inte ens få skjuta någon pil dit in; han skall icke föra någon sköld fram mot den eller kasta upp någon vall mot den. Samma väg som han har kommit, skall han vända tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma, säger Herren. Ty jag skall beskärma denna stad och frälsa den för min skull och för min tjänare Davids skull."

Vi kunna lätt förstå, huru glada Jerusalems invånare skulle bliva, när de fingo höra sådana löftesord genom profeten. Kvinnor och barn jublade, dess män och dess krigare fattade mod. Herren skulle ju hjälpa dem och beskydda dem. Och emot honom förmår varken Sanherib eller någon annan storkonung något.

Men på vad sätt hjälpte nu Herren? Jo, om natten gick Herrens ängel ut och slog i assyriernas läger etthundraåttiofemtusen män, så att man bittida följande morgon fick se döda kroppar ligga där överallt. Då bröt Sanherib upp och tågade tillbaka; och han stannade sedan i Ninive. Men en gång, när han tillbad i en avguds tempel, blev han dödad med svärd.

Så förgör Herren våldsmän och övermodiga fiender till Guds folk. Må vi akta oss för att komma med bland Guds folks fiender, ty då går det illa till sist. Men må vi knäppa våra händer och bedja till himmelens Gud, såsom Jesaia gjorde, så att svärdet vrides ur händerna på alla krigsivrare och vi åter få frid på jorden.

J. B. Gauffin.

Till far med frukost.

Nu går jag genom skogen, där alla fåglar sjunga glatt,
och fjärilarna fladdra, de leka visst ta' fatt.
Jag är på väg till lilla far
med korgen jag på armen har,
i den hans frukost ligger. —
— Så går jag alla da'r.

Och blommorna de nicka, vid stigen där jag vandrar fram,
och ekorrpappa smackar bakom en furustam.
Mig känna de bestämt igen,
jag blivit deras sommarvän,
som varje dag de hälsa
på frukostvandringen.

Men just där skogen glesnar
jag far på ängen ofta ser.
»Hallå, hallå!» jag ropar,
och så jag slår mig ner
och plockar fram och dukar opp
och lägger blom kring fat och kopp,
och snart han kanske kommer
i muntraste galopp.

»Godmorgon, lilla tösen!»
Det är hans glada hälsningsord.
»Gott skall min frukost smaka
vid ett så vackert bord
och med så trevlig bordskamrat!»
Och under lustigt skämt och prat
han äter och han dricker
av mammas goda mat.

TILL FAR MED FRUKOST.

Sen plockar jag tillsamman,
och far han hälsar hem till mor
och säger jag är duktig,
och att jag blivit stor,
och att jag hjälper mor så bra,
att jag är väldigt bra att ha.
Då kan du väl begripa,
att hem jag vandrar glad!

Ty se, att göra nytta
det är det bästa utav allt,
och det kan vara roligt,
om också det är kallt.
Men tänk, när himmelen är blå,
och blommorna i gräset stå
och sommarsolen skiner,
så roligt det är då!

ELLA.

Eltebo söndagsskola.

Med fotografi.

Eltebo söndagsskola, som härmed presenteras för Barnavännens läsare, utgör en krets av Hammarby friförsamling. Inom församlingen finnas flera söndagsskolor med barnantal av bortåt ett hundra.

En varm hälsning från den lilla söndagsskolan i Eltebo genom *P. O. Wirén.*
Storviks-Hammarby.

ELTEBO SÖNDAGSSKOLA, STORVIKs-HAMMARBY.

Söndagsskolan i Påskallavik.

Med fotografi.

Denna grupp, som synes å fotografien, är Påskallaviks söndagsskola. Påskallavik ligger i Småland vid en av de många bukter Östersjön gör in i landet. Köpingen är omgiven av stora granitberg, av vilka under vanliga förhållanden stora mängder sten fraktas både till in- och utlandet. För närvarande ligger denna industri nästan nere, på grund av att ingen utförsel av sten pågår till utlandet. Kriget har förstört även den.

Här finnas gamla historiska minnen från krigen mellan Danmark och Sverge, och en del ställen ha fått sina namn från denna tid. En backe, där en strid stod, bär ännu namnet »Stridsbacken», en annan »Kungslid».

Dock, Gud vare lov, att våra kuster såväl som hela vårt land hava blivit skonade från yttre fiender under det nu pågående världskriget! Men vi hava andra fiender att kämpa mot. Det onda som finnes runt omkring oss i världen och inom oss själva — synden som vill förstöra oss och göra oss till olyckliga människor.

Därför, kära barn, låt oss sluta oss tätt kring vår anförare, Herren Jesus Kristus, som vi i söndagsskolan få höra så mycket om. Han kan rena våra själar från synden inom oss och hjälpa oss från världens ondska omkring oss.

Låt oss därför från tidiga år följa honom, älska honom och villigt och frimodigt gå hans ärenden!

Här samlas vi om söndagarna för att tala och sjunga om Jesus, och det är för oss en glädje att få göra så.

Vi önska nu så innerligt, att Herren Jesus måtte få välsigna alla söndagsskolans barn med dess lärare och lärarinnor! Hälsningar till alla från söndagsskolbarnen i Påskallavik genom

Viktor Bergkvist.

PÅSKALLAVIKS SÖNDAGSSKOLA.

En förnäm gäst.

»Jag vet verkligen inte, huru det skall gå till, men vi kan väl inte låta barnet gå vind för våg heller». Så talade mor Margareta, en fattig husmoder i ett litet hem i Tyskland, där penningarna voro knappt tillmätta och det dagliga brödet sparsamt.

En främmande herre kom i detsamma gående gatan framåt. Han såg sig om ett ögonblick och stannade utanför Margaretas dörr, så att han hörde just hennes ord, när han steg in i stugan.

Han förklarade, att han var en vägfarande man och bad om tillåtelse att sitta och vila sig en stund.

Då lade han genast märke till en liten ljushårig flicka, som följde mor Margareta överallt, och han förstod, att det var denna lilla, som mor Margareta hade talat om.

»Är icke den lilla flickan här ert eget barn?» frågade han.

»Nej», ljöd svaret, och mor Margareta förklarade nu, att barnet tillhörde en grannkvinna, som dött för en månad

sedan utan att lämna något annat efter sig än detta stackars barn, som hon och hennes man hade tagit hem till sig.

»Men ni kan väl också behålla den lilla, ni har ju inga barn själva?»

»Inga barn själva!» svarade kvinnan småleende. »Jo, vi har verkligen åtta, som lever.»

Snart var kvällsmåltiden i ordning, och en efter en kom alla barnen från deras olika små sysselsättningar eller de mindre från sin lek på gården.

Det var en hel skara, och snygga och rena voro de. Flickorna, med långa, blanka flätor och rena om än lappade förkläden och gossarna rentvättade och håret ordentligt kammat.

Den största av flickorna, som blev satt till att skala potatis, lade de största på lilla Elisabets tallrik, och den störste av gossarne gav henne sin sås och åt själv potatis utan sås. Sålunda tävlade barnen om att offra någonting för sin lilla fostersyster. Den främmande herrn såg allt detta med glädje, men han sade ingenting.

Då främlingen hade ätit den tarvliga aftonmåltiden tillsammans med familjen, avlägsnade han sig, sedan han hjärtligt tackat för den visade vänligheten.

Men följande dag kom en officer i full uniform ridande. Han höll in sin häst utanför mor Margaretas dörr, och då hon kom ut för att höra, om han hade något ärende till dem, räckte han henne en förseglad skrivelse, som hon med darrande händer öppnade.

Och vad tro ni väl stod i skrivelsen?

Jo, där stod, att den man, som hade suttit och vilat sig i deras hem kvällen förut, och som hade ätit potatis och sås tillsammans med dem, hade känt sig så tilltalad av de artiga och vänliga barnen och av deras kärleksfulla deltagande för den lilla Elisabet, att han skänkte vartdera av barnen etthundra thaler. Och den summan skulle betalas ut varje år, tills de alla voro fullvuxna. Brevet var undertecknat: »Frans Josef, kejsare av Österrike».

En vän för de små.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Han har inte kommit och plockat dem än!» utropade hon. »Jag tänkte nog, att detta var hans trädgård. Lilia talade om huru härliga de voro. Jag tror allt, att han skulle plocka en åt mig, om han vore här.»

Fru Krag rodnade. Dessa liljor voro hennes älsklingsblommor, vårdade och vattnade av hennes egen hand. De rena, vita blommorna påminde henne om, att påskhögtiden snart var inne, och hon hade då tänkt ge alla sina kära blommor att pryda kyrkan med. Alla sex skulle stå där i sin fulla skönhet. Nej, hon kunde icke giva en enda åt det fattiga barnet.

»Vad I haven gjort en enda av dessa minsta — —» det var en stilla röst, som viskade så djupt inne i hennes själ, och hennes kärlek till mästaren behöll segern.

»Ja, ja, kære Herre, åt dig vill jag giva dem!» Och i det hon tog en av krukorna i sin hand, sade hon: »Du skall få den här, Molly, men vi skola inte bryta av liljan, den skulle då snart vissna. Du skall få taga krukan med dig hem till Lilia, och om du vattnar den varje dag, skall blomman ej vissna så snart.»

Hon kände sig rikligen lönad, då hon såg den glädje, som lyste i Mollys stora, bruna ögon, när hon räckte fram sina händer för att taga emot krukan. Hon kunde ej ens tacka, hon endast suckade av förtjusning och mumlade: »O kära!»

Fru Krag lät henne hålla krukan ett ögonblick, därpå tog hon den åter i sin hand. »Det går inte för dig att bära den hem, Molly, men kom med mig, så skall jag låta någon följa dig hem och bära den åt dig», sade hon.

När de kommo in i salen, mötte barnen dem, och höga utrop av förvåning hördes, då de sågo liljan och fingo veta, att den var skänkt åt Molly.

»Men mamma, du skulle ju ha den i kyrkan — du skulle inte ha givit henne den», ropade de.

»Mamma vet nog, vad som är bäst», svarade fru Krag stilla.

»Mamma har givit den åt *Jesus*», viskade Dora för sig själv, och hennes ögon vilade med en lång, kärleksfull blick på modern.

»Dora lilla», sade nu fru Krag, »fru Hall har lagt ner litet mat i en korg åt Lilia, och fru Stark skulle vilja följa Molly hem. Hon skall bära liljan, korgen kan Molly bära själv. Sedan kan fru Stark säga oss var de bo».

Då Molly kom ut på gatan, tyckte hon sig hava kommit från en härlig plats för att nu återigen gå till sitt eländiga hemvist. Men hon tyckte sig hela vägen höra barnens avskedshälsning: »Farväl, Molly, kom snart igen». Hon talade inte mycket med sin följeslagerska, och fru Stark var själv en tyst och tillbakadragen kvinna. De gingo sålunda tysta bredvid varandra genom de stora, folkrika gatorna och de trånga gränderna, till dess de hunno fram till den gränd, där Molly bodde.

»Det har varit en lång väg för er att gå, men det var så vänligt att ni gick med mig», sade då Molly blygt. »Men kanske ni inte vill gå in här i gränden?»

»Jo, visa du vägen, så följer jag med. Det är inte bra för en sådan här liten flicka som du att gå ensam här i mörkret», svarade fru Stark.

Då de hunnit fram till huset och kommit in i förstugan, öppnade Molly dörren till ett av rummen på nedre botten och frågade: »Vet ni, om Lilias mamma är inne».

»Nej, hon gick ut för en timme sedan och har inte kommit tillbaka ännu».

»Det var bra», orden undsluppo ofrivilligt Molly.

Fru Stark följde henne uppför de tre trapporna. Inne i rummet brann ett smalt ljus, och i det svaga skenet såg hon den lilla sjuka flickan ligga på sin dåliga bädd. Hon tycktes slumra, men då Molly stängde dörren, spratt hon till och kastade en förvirrad blick omkring sig i rummet.

»Molly, Molly, jag har väntat så förskräckligt länge på dig!» utropade hon.

Molly sprang fram och kysste det lilla bleka ansiktet.

»Se, Lilia», sade hon», jag har med mig en vit lilja, som växer i en kruka, och den har kommit från den vackraste trädgård man någonsin sett». Hon tog blomman från fru Stark och ställde den bredvid bädden.

»O, så härligt! Och nu får jag se på den hela tiden, medan jag ligger här!» Lilia knäppte ihop sina händer och fortfor: »Tänk, att du ändå fick reda på honom, Molly!»

Fru Stark hade emellertid sökt reda på en kastrull och värmde i den litet buljong över elden och gav Lilia en sked då och då därav. Mollys ansikte sken av fröjd, och hon frågade: »Är det inte gott, Lilia?»

»Jo», svarade denna men med så matt röst, att fru Stark måste säga till Molly att icke tala mera med Lilia i dag, ty hon syntes vara mycket trött.

»Får jag bara tala om, vad den vackra frun sade?» Och med armen om Lilias hals viskade hon: »Jag har träffat en fru, som känner vännen för de små, och hon älskar honom, och i morgon kommer hon hit och berättar om honom för oss».

Fru Stark smekte vänligt Lilias feberheta ansikte. »Försök nu att sova, min lilla flicka, annars kan din mamma tro, att vi tröttat ut dig genom att tala för mycket till dig», sade hon.

Därpå drog hon Molly ömt intill sig och kysste henne på pannan. »Stackars lilla lamm,» sade hon, »om du någon mer gång känner dig riktigt ensam och övergiven, och om du blir utkastad härifrån, såsom du blev i dag, så kom till mig. Jag är ensam i världen jag också, och jag skall taga emot dig och trösta dig». Med tårar i ögonen lämnade hon därpå det eländiga hemmet.

*

Följande dag, då Nanny kom hem från sitt arbete, stannade hon vid dörren, alldeles förvånad över den syn, som mötte hennes ögon. Hennes lilla sjuka flickas huvud vilade på en ren kudde, ett rött täcke låg utbrett över hennes bädd, och hon var varmt klädd i en blå ylletröja. Bredvid henne på en stol låg en apelsin och några skorpor. Molly stod bredvid, klädd i en mörk, snygg klänning, som en av de små flickorna Krag skickat henne.

»Vem i alla dar har varit här?» frågade Nanny med gäll röst, så att Molly började skälva och rysa.

»Kom närmare, mamma, så skall jag säga dig det», svarade Lilia. »Det var så skönt». Och med några enkla ord berättade barnet alltsammans. Om frun som varit där under dagen och fört med sig så sköna gåvor. Och hennes mors hjärta veknade, medan hon hörde på.

»Vet du, mamma, frun berättade om honom, som samlar liljor. Han är mycket skön och mycket god, och han heter den välsignade Herren Jesus. Och frun sade, att hon skulle komma igen och berätta så många sköna berättelser om honom. Hon sade, att vi ska älska honom, därför att han älskat oss så mycket. Han lämnade en gång sitt härliga hem för att komma ned till oss, sade hon. Tror du, Molly, att det var från 'härlighetens land' han kom, det landet, som de sjöng om i sången, du minns?»

Molly nickade. Hon vågade ej tala, då Nanny var inne.

»Mamma, jag älskar honom. Frun sade, att jag är hans lilla barn, och han har sagt: 'Låten barnen komma till mig, och så har han ett rum åt mig däruppe i himmelen, och kanske det är så stort, att du och Molly får rum där också. Men vi måste älska honom, annars kommer han inte och hämtar oss. Och vet du, mamma, Molly och jag vi älska honom».

»Åh nej, Lilly, du får inte gå bort ifrån din stackars mamma».

»Nej inte annars, men bara om han hämtar mig, mamma».

Forts.

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 22.

Namngåta.

Mitt första finns i kopp men ej i fat
„ andra „ kock „ mat
„ tredje „ nej „ ja
„ fjärde „ skotta „ dra
„ femte „ stuga „ hus
„ sjätte „ brusa „ sus
„ sjunde „ björn „ räv
„ åttonde „ tåg „ säv
„ nionde „ springa „ gå
„ tionde „ banka „ slå
„ elfte „ ko „ häst
„ tolfte „ pligg „ läst
„ trettonde „ tre „ två
„ fjortonde „ plöja „ så
Mitt hela är en stad i Europa.

Ejnar Heed.

Prisuppgift n:o 23.

Gåta.

Mitt första finns i bondens gård
och njuter där en trogen vård.
Mitt andra finns i ödslig skog,
som vilddjur känner man det nog.
Mitt tredje är ett litet ord,
som brukas blott som tilltalsord.
Mitt fjärde pryder jordens rund,
mitt sista byggs på egen grund.
Och du skall se, *mitt hela* står
med blom och frukt till nästa år.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 11—17 nov. 1918.

M. 11. 2 Krön. 34: 1—3; 30—33. Josias reformation.
T. 12. v. 1. Josias regeringstid.
O. 13. v. 2. Hans barndoms gudsfruktan.
F. 14. v. 3. Hans ungdoms medvetna trosliv.
T. 15. v. 30. Josia föreläser Guds ord för sitt folk.
L. 16. v. 31. Han sluter förbund med Herren.
S. 17. v. 32—33. Folkets och Josias allvar med förbundet.

Söndagsskoltext för den 17 nov.

25 sönd. e. Trefaldighet.
Josias reformation.
2 Krön. 34: 1—3, 30—33.

Minnesvers: 2 Krön. 15: 12. De ingingo det förbundet, att de skulle söka Herren, sina fäders Gud, av allt sitt hjärta och av all sin själ.

Tryckeri A.-B. Ferm. Stockholm 1918.